

دسترنج آموزش در خدمت مبارزات معلمان کره جنوبی

شهناز نیکوروان

«دولت کره جنوبی همچنان به انکار حقوق معلمان ادامه می‌دهد. بر اساس گزارش‌ها و بیانیه‌های اتحادیه‌ی معلمان کره- جنوبی در ۲۳ ژانویه ۲۰۱۶ دادگاه عالی کره جنوبی از تصمیم دولت برای غیرقانونی اعلام کردن اتحادیه‌ی معلمان و کارگران آموزش (KTU) حمایت کرد. معنی رأی دادگاه این است که اتحادیه‌ی معلمان و کارگران آموزش و پرورش غیرقانونی خواهد بود و نخواهد توانست حق عضویت اعضا را جمع‌آوری کند، مذاکره کند، از حمایت‌های مالی دولت برخوردار شود یا اعضای تمام‌وقت داشته باشد... این آخرین بخش از حمله‌های دولت به حقوق زحمتکشان و دموکراسی در کره جنوبی است. در پایان سال گذشته تعداد بسیار زیادی از معلمان علیه بازنویسی جعلی تاریخ توسط دولت "پارک" (رئیس‌جمهور کره) در کتب تاریخ مدارس اعتراض کردند. تلاش دولت این است که اعتراضات و اندیشیدن انتقادی درباره‌ی گذشته کشور را متوقف کند. حمله به حقوق دموکراتیک اتحادیه‌های آموزش یکی از سلاح‌های کلیدی زرادخانه اصلاحات آموزشی رئیس‌جمهور پارک است.»

در حالی جنبش‌های کارگری، دانشجویی و معلمان کره از فعال‌ترین جنبش‌های مرفعی جهان و به‌ویژه شرق آسیا می‌باشند اما اخبار اندکی از فعالیت این جنبش‌های صنفی، سیاسی و اجتماعی مرفعی این کشور در رسانه‌ها منتشر می‌شود و در مقابل بیش از همه، اخبار درگیری هسته‌ای کره شمالی و موشک‌پرانی و جنگ این دو همسایه‌ی کاملاً متفاوت در رسانه‌ها منتشر می‌شود. در زمینه‌ی تکنولوژی نیز اخبار بسیاری مبنی بر توسعه‌ی صنعتی کره جنوبی وجود دارد؛ در حالی که با نگاهی به شرایط زندگی و اعتراضات اقشار مختلف جامعه‌ی کره جنوبی درخواهیم یافت که کشور کره جنوبی در واقع منطقه آزاد تجاری و بهشتی برای کسب سود بیشتر برای سرمایه‌داران است و برای زحمتکشانی که برای دستیابی به نیازهای بنیادین‌شان هر روز بیشتر با فشار اقتصادی روبرو می‌شوند، جهنمی بیش نیست. با کمی دقیق شدن بر مبارزات جاری در کره جنوبی پی خواهیم برد که رسانه‌های سرمایه‌داری با این تبلیغات اغراق‌آمیز در جهت منافع خودشان حرکت می‌کنند.

در این مقاله نگاهی گذرا بر سیر تحولات آموزش در کره جنوبی و رشد نهادهای مدنی و صنفی معلمان خواهیم داشت.

اکثر قریب به اتفاق مقالات فارسی در رابطه با آموزش و پرورش در کره جنوبی براساس دفاع، تأیید و ستایش از این سیستم است. این مطالب گاه چنان اغراق‌آمیز و بازاری است و از حقوق و مزایای معلمان شاغل و بازنشستگی آن‌ها، با ارائه‌ی مثال‌های بسیار، به گونه‌ای تمجید می‌شود که مایه حسرت بسیاری برای معلمان ایران است.^(۱) اما به قول معروف "آواز دهل شنیدن از دور خوش است!" واقعیت امر این است که رشد خصوصی سازی بهداشت و آموزش معضلی است جهانی که سبب رشد نابرابری‌ها در کره جنوبی، ایران و سایر کشورهای جهان شده و شکاف‌های طبقاتی را عمیق‌تر کرده و می‌کند. نابرابری‌های آموزشی یکی از عریان‌ترین این نابرابری‌هاست. اشغال شدن کره جنوبی توسط آمریکا و سال‌ها حضور نظامیان امریکایی در این کشور، شرایط ویژه‌ای

را برای مردم در همه‌ی حوزه‌ها از جمله آموزش ایجاد کرده است. یکی از معضلات خاص جامعه‌ی کره جنوبی از خودبیگانگی فرهنگی مردم است که در زمینه‌ی آموزش با تمایل شدید آنان برای ثبت نام فرزندان شان در مدارس بین المللی خود را نمایان می کند: «استقبال والدین کره جنوبی از ثبت نام فرزندان خود در مدارس بین المللی نیز یکی دیگر از دلایل کاهش تعداد دانش آموزان مدارس کره جنوبی می باشد. مدارس بین المللی که با هدف ثبت نام خارجیان مقیم کره جنوبی تأسیس شده اکنون به مکانی برای ثبت نام دانش آموزان کره ای تبدیل گردیده است.»^(۲)

شاید یکی از مهم ترین خواسته های جنبش معلمان کره این باشد که "چرا باید از لحاظ فرهنگی و آموزشی سیستم کشوری (امریکا) را الگو قرار دهیم که خودش این مشکلات را برای ما به وجود آورده است." رشد خصوصی سازی، گسترش شرکت های چند ملیتی در کره جنوبی، کارگران و به ویژه معلمان را هرچه بیشتر رادیکال کرده است. رادیکالیزم این معلمان در زمینه ی مطالبات صنفی خود را نمایان می کند: بهبود حقوق و دستمزد، بهبود شرایط کاری و به دست آوردن حق اعتراض در محیط کار، بهبود کیفیت آموزش و فرهنگ سازی مطابق الگوهای سنتی جامعه ی کره و...

تا زمانی که ما آن شناخت واقعی و لازم را از آموزش مردمی، مسائل و مشکلات آموزشی این کشور پیدا نکنیم و آن مدینه ی فاضله ای را شناسیم که از کره جنوبی در ایران به زحمت کشان نشان داده می شود و چگونگی عملکرد این سیستم را شناسیم، نمی توانیم تحلیل درستی از جنبش اتحادیه ای کره جنوبی داشته باشیم. ما در مقاله ی دیگری به جنبش کارگری کره جنوبی خواهیم پرداخت ولی در آستانه ی اول مهر و روز جهانی معلم و روز جهانی کودک، لازم و ضروری می دانیم که بررسی ای، هرچند نه بسیار گسترده و وسیع، از وضعیت آموزش و مبارزات معلمان کره جنوبی ارائه کنیم.

تاریخچه ی آموزش و پرورش در کره جنوبی

تاریخ آموزش در کشور کره به آموزش در دربارهای شاهان برمی گردد. آموزش به طور خصوصی و از دیدگاه نئوکنفوسیوس، از قرن شانزده شروع شد و دانش آموزان فارغ التحصیل از رفتن سربازی معاف می شدند.^(۳) مدارس مدرن در کره با ورود مانیسم های مسیحی در سال ۱۹۱۰ به وجود آمده است. مدارس مسیحی از این زاویه، مورد استقبال قرار گرفتند که در آن ها زنان نیز حق تحصیل داشتند. اولین دانشگاه در سئول در سال ۱۹۲۳ تأسیس شد که زیر نظر آکادمی دانشگاهی امپریال ژاپن فعالیت می کرد. تنها چهل درصد دانشجویان این دانشگاه کره ای و شصت درصد ژاپنی بودند.

بعد از اشغال کره جنوبی توسط امریکا در سال ۱۹۴۵ سیستم آموزشی کره جنوبی همانند سیستم امریکا به شش سال ابتدایی و شش سال دبیرستان تغییر کرد. دوره دبیرستان شامل دوره کوچک (Junior) و بزرگ (Senior) شد، یعنی دوره ی چهارساله برای رشته های عملی و دوره ی ۲ ساله ی پیش دانشگاهی. دوره ی آموزش همگانی تا کلاس ششم ابتدایی در کره جنوبی اجباری است. آموزش در این کشور زیر نظر شوراهای آموزشی اداره می شود که توسط اداره ی آموزش و پرورش تعیین می شوند و مسئولان ادارات و مدارس نیز توسط دولت انتخاب می شوند. سیستم آموزش در کره بیشتر در دست بخش خصوصی است و به آموزش همانند یک سرمایه گذاری شخصی نگاه می شود. آموزش و پرورش در کره جنوبی تا دهه ی شصت قرن گذشته بسیار مردانه بوده است. از دهه ی شصت

به بعد نگرش کنفوسیوسی یعنی گرایش به علوم انسانی نسبت به دیگر رشته‌ها نیز بیشتر می‌شود. در دهه‌ی هفتاد، بودجه‌ی آموزش ۲,۲ درصد تولید ناخالص ملی بود و در دهه‌ی هشتاد به ۳,۷۶ درصد رسید، یعنی ۲۷,۳ درصد بودجه‌ی دولت صرف هزینه‌ی آموزش می‌شد. بودجه‌ی نظامی کره ۱۵ درصد درآمد ناخالص ملی است. کره جنوبی نسبت به جمعیت‌اش بزرگترین نیروی نظامی را دارد. (۳,۷۰۰,۰۰۰ نیرو)

در سال ۱۹۸۷ کره دارای ۶,۵۳۱ مدرسه بود که ۱۳۰,۱۴۲ معلم دوره ابتدایی و ۱۵۰,۸۷۳ معلم دوره‌ی دبیرستانی در آن مشغول به کار بودند که از این تعداد ۶۹٪ معلمان مرد بودند. در سال ۱۹۸۰ حدود ۹۰۱ کودکستان وجود داشت که ۶۶,۴۳۳ کودک در آن درس می‌خواندند.

خصوصی‌سازی آموزش در کره جنوبی

تاریخچه‌ی خصوصی‌سازی آموزش در کره جنوبی به سال‌های ۱۹۴۵ تا ۱۹۶۵ برمی‌گردد. در این دوره، دولت بودجه‌ی آموزش در مدارس دولتی را بسیار محدود کرد در حدی که این بودجه بسیار اندک تنها برای ابتدایی (مقدماتی) کافی بود و از ظرفیت بخش خصوصی برای توسعه‌ی فرصت‌های آموزشی در سطح راهنمایی و مقاطع بالاتر آموزشی استفاده کرد. دولت بخش خصوصی را تشویق به تأسیس مدارس کرد. سیستم‌های تشویق مانند واگذاری زمین اهدایی برای مدارس خصوصی از اصلاحات ارضی ۱۹۴۹ به این مسأله سرعت بخشید. اما از نقطه نظر سیاست‌گذاری آموزشی قانون و مقرراتی برای هدایت مدیریت مدارس خصوصی وجود نداشت و این مسأله نشان می‌دهد که دولت به‌طور جدی به این مسأله فکر نکرده بود که چگونه مدارس خصوصی را در سیستم آموزش ملی ادغام کند.

بین سال‌های ۱۹۶۱ تا ۱۹۶۸، مدارس خصوصی به خاطر نقایص مالی و کیفیت پایین مورد انتقاد قرار گرفتند. این مدارس نتوانستند کمبودهای سیستم آموزشی را جبران یا بخشی از خلأ سیستم آموزش ملی را پر کنند. دولت جدید که به وسیله‌ی کودتای نظامی در سال ۱۹۶۱ روی کار آمد تلاش کرد سیستم سیاسی کشور را با برنامه‌های اصلاحات و توسعه‌ی ملی عظیمی بازسازی کند. بخشی از این تلاش‌ها، گسترش، کنترل و هدایت مدارس خصوصی بود. قانون مدارس خصوصی در سال ۱۹۶۳ تصویب شد. با این قانون خودمختاری مدارس خصوصی به وسیله‌ی این نظارت مهار شد. با توجه به دیدگاه دولت جدید مبنی بر ضرورت خصوصی‌سازی اما زیر نظر و کنترل دولت، این بخش در سیستم آموزشی توانست با امتیازاتی مانند معافیت مالیاتی و دریافت سوبسید هر روز بیشتر رشد کند و با کمک حمایت‌های مختلف مانند تعیین حقوق معلمان و کارکنان و استفاده از سیاست‌های حمایتی بخش خصوصی... همگام با سیاست‌های دولت حرکت کند. از سال ۲۰۰۸ دولت در راستای خصوصی‌سازی آموزش دست به اقدامات دیگری زده است و با سرمایه‌گذاری بخش عمومی در بخش خصوصی، ثروت عمومی جامعه را در خدمت بخش خصوصی در آموزش مدارس قرار داده است. (۴)

تشکل‌های معلمان

فدراسیون انجمن‌های معلمان کره (The Korean Federation of Teachers' Associations) در سال ۱۹۴۷ تأسیس شده است. این فدراسیون مشابه دیگر نهادهای کارگری که پس از تقسیم جهان به دو بلوک شرق و غرب تأسیس شد، نه از درون محیط کار بلکه توسط بوروکرات‌های دولتی و مستشاران غربی ساخته شد. در حال حاضر ۴۰ درصد معلمان کره عضو این فدراسیون هستند و ترکیبی از ۱۶ انجمن صنفی معلمان است که در ۱۷ استان فعال است و بیش از ۱۷۰,۰۰۰ معلم عضو آن هستند. این انجمن صنفی برای بهتر شدن رفاه معلمان فعالیت می‌کند و در راستای رشد کاری و علمی، دفاع از جایگاه و ارزش معلم، قرارداد دسته‌جمعی (که سالی دوبار برای بستن آن با دولت مذاکره می‌شود)، همکاری-همبستگی بین معلمان، جابه‌جایی بین‌المللی معلمان (International Exchanges) و انتشارات مجله و کتاب‌های درسی فعالیت می‌کند. این فدراسیون عضو "آموزش بین-المللی" (EI) می‌باشد. از دستاوردهای این فدراسیون می‌توان در ۱۹۵۱ بازسازی سیستم آموزشی، در ۱۹۷۳ حقوق بازنشستگی برای معلمان و کارکنان مدارس خصوصی، در ۱۹۸۲ سیستم یکسان‌سازی حقوق برای معلمان، در ۱۹۹۵ تخصیص ۵ درصد درآمد ناخالص ملی برای آموزش و ۲۰۱۲ کاهش روزهای کاری به پنج‌روز آموزش در هفته را برشمرد.^(۵)

کمیته‌های این فدراسیون عبارت‌اند از: کمیته‌ی سیاست‌گذاری آموزشی، یادگیری آموزشی، مواد درسی، آموزش مسئولان آموزش و پرورش، تقویت همبستگی، عدالت اجتماعی، آموزش کودکان، زنان معلم و آموزش بهداشت.^(۶) ریاست فدراسیون برای دوره‌ی سه ساله است، دو معاون که از دبیرستان و دوره کودکان می‌آیند نیز انتخابی هستند و سه بازرس که به صورت دوره‌ی دو ساله و یک ساله حضور دارند که گردشی است و بازرس نمی‌تواند دو دوره بماند. حق عضویت اعضای ده دلار در ماه است. فدراسیون ۲۷ نهاد را دربرمی‌گیرد.^(۷)

رشد اعتراضات کارگری در دهه‌ی ۸۰ بر گسترش جنبش معلمان تأثیر به‌سزایی داشت و به شکل‌گیری اولین تشکل‌های مستقل منجر شد. اعتراضات کارگری از ۶۹ اعتراض در سال ۱۹۸۲ به ۷۰۵۶ اعتراض در سال ۱۹۸۹ رسید. جنبش دانشجویی کره نیز با بسیار جنبش کارگری در آمیخته است. از سال ۱۹۸۸ تا ۱۹۹۲ هر ماه به‌طور متوسط ۲۰۰ هزار اعتراض دانشجویی و کارگری رخ می‌داد. گاه پلیس تا دو هزار گاز اشک‌آور در ماه در میان تظاهرکنندگان پرتاب می‌کرد. (منبع قبلی) بیشترین اعتراضات کارگری کره مربوط به سال‌های ۸۷ و ۸۸ است که گاه تا دو میلیون عضو اتحادیه در این اعتراضات شرکت می‌کردند که به معنی ۷ میلیون روز کاری، ضرر به سرمایه‌داری است.^(۸) فدراسیون اتحادیه‌های کارگری کره (Federation of Korean Trade Unions)، اولین تشکل سراسری مستقل، در سال ۱۹۸۷ به‌وجود آمد. این فدراسیون که از دل اعتراضات دهه‌ی هشتاد شکل گرفته بود (ما در مقاله‌ی تاریخ جنبش کارگری به تمامی جزئیات آن خواهیم پرداخت) در عرض شش ماه توانست ۱۵۰۰ تشکل مستقل به‌وجود آورد که اتحادیه معلمان یکی از آنان بود.

اولین تشکل صنفی مستقل معلمان با شعار "اصلاحات آموزشی با کمپین سالم‌سازی فضای آموزشی" در سال ۱۹۸۹ تشکیل شد. اتحادیه‌ی ملی معلمان (hon'gyojo the National Teachers Union (NTUC) یا اتحادیه‌ی معلمان و کارگران آموزشی کره (Korean Teachers and Education Workers Union) با ۷۷۰۰۰ عضو، فعالیت‌اش را شروع کرد و هدف خود را بهبود آموزش و بهتر شدن شرایط معلمان تعیین کرد.

اوج اعتراضات دانشجویی و کارگری کره جنوبی در دهه‌ی ۸۰ میلادی در سال ۱۹۸۹ بود. معلمان نقش اصلی را در این اعتراضات بر عهده داشتند. سال ۱۹۸۹ بیش از بیست هزار معلم با شعار "همه علیه مرگ آموزش" به خیابان‌ها آمدند. اعتراضات بی‌رحمانه سرکوب شد. ۱۴۰۰ نفر از معترضان بر اساس قانون به خطر انداختن امنیت ملی و جاسوسی برای بیگانگان دستگیر شدند. بیش از نیمی از آن‌ها کارگر بودند. وزیر آموزش و پرورش، چانگ وان سیک (Chung Won Sik) که فرد دست راستی بود با اعلام این‌که این افراد از هواداران کمونیست‌ها هستند، دو راه در پیش روی معلمان و اعضای اتحادیه گذاشت: "یا عضویت تان را لغو می‌کنید و یا اخراج می‌شوید!" در نتیجه ۱۵۰۰ معلم را اخراج کرد. ۶۰۰ معلم دست به اعتصاب غذای یازده روزه زدند، پلیس با حمله به اعتصابیون بیست نفر را دستگیر کرد اما این سرکوب‌ها نه تنها سبب ترس معلمان نشد بلکه به تأسیس حزب جدیدی منجر شد و توانست معلمان را متحدتر کند.^(۹)

گرچه وزارت آموزش و پرورش با کنترل شرایط آموزشی و پرورش، بخشی از خواسته‌های آن‌ها یعنی افزایش دستمزد و بهبود شرایط کار را قبول کرد اما به اتحادیه‌ی ملی معلمان، اجازه‌ی فعالیت سندیکایی نداد زیرا وزارت آموزش و پرورش، معلمان را به عنوان مستخدمین بخش عمومی می‌داند که حق اعتصاب ندارند، دولت حق اعتصاب را به معنی به رسمیت شناختن اتحادیه می‌دانست و معتقد بود که معلمان به عنوان الگوی دانش‌آموزان نباید تحت تأثیر تبلیغات "چپ و کمونیستی" ای قرار بگیرند که بر اساس قوانین سیستم کره شمالی است و چپ‌ها آن را دنبال می‌کنند و آن را تحت عنوان "خیانت به کشور" محکوم می‌کرد. انتقادی که دولت به این تشکل وارد می‌کند این است که سیاست‌های کره شمالی را دنبال می‌کند و در عین حال به جو ضد آمریکایی دامن می‌زند. دولت هیچ‌گاه از دامن زدن به این جو، که معلمان حامی دروس و روش درسی کره شمالی هستند کوتاهی نکرده است. در سال ۲۰۰۵ درصدد بود که با ارائه‌ی اسناد نشان دهد که این معلمان در جلسات هفتگی خودشان از منابعی استفاده می‌کنند که شامل مباحث زیر بوده است:

مبارزه برای استقلال در زمان اشغال ژاپن، تاریخ مدرن کره بعد از استقلال، بررسی ایدئولوژیک درگیری هسته‌ای مابین کره شمالی و ایالات متحده و... این اتهامات از این زاویه به معلمان زده می‌شود که آنان خواستار متحد شدن دو کره هستند.^(۹)

براساس گزارشات سال ۱۹۸۹ حدود ۸۲ درصد معلمان کره، پیوستن به اتحادیه را تأیید کردند و دولت این عمل را بحران آموزشی نام نهاد و در نوامبر ۱۹۸۹ بیش از ۱۵۰۰ معلم اخراج شدند. این اخراج‌ها به ناآرامی‌های زیادی منجر شد و طبق گزارشات پلیس در مناطق مختلف اعتراضاتی رخ داد و دانش‌آموزان از رفتن به کلاس خودداری کردند. از سال ۱۹۹۹ دولت کره جنوبی بارها با تصویب قوانین جدید معلمان را از پیوستن به این تشکل صنفی بازداشته است. در ۲۴ اکتبر ۲۰۱۳، وزیر کار این کشور، مجوز اتحادیه‌ی معلمان و کارگران آموزشی کره را باطل و دادخواستی علیه این اتحادیه در دادگاه تنظیم کرد. بنابراین این اتحادیه در حال حاضر غیر قانونی است و نمی‌تواند در چانه‌زنی‌ها و مذاکرات نماینده باشد. بر طبق قانون کار کره که نهادهای بین‌المللی ایرادهای بسیاری به آن وارد می‌دانند، عضویت اخراجی‌ها یا بازنشستگان در اتحادیه‌های صنفی غیرقانونی است KTEU. تنها به دلیل جلوگیری نکردن از ادامه‌ی عضویت اخراجی‌ها، لغو مجوز شد. مشکل اصلی در واقع، ۹ معلم اخراجی بودند که به زعم اتحادیه و فعالان، غیرقانونی و ناجوانمردانه اخراج شده بودند.^(۱۰)

فشار دولت و تصویب قوانین ضد کارگری علیه اتحادیه‌های کارگری و معلمان در سال ۲۰۰۸، یک ریزش ده هزار نفری را بر اتحادیه‌ی معلمان تحمیل کرد. البته بخشی از این ریزش، جدا از فشارهای حکومتی و مدیران دولتی، به گرایش‌های راست موجود در جنبش معلمان برمی‌گردد که خود را فرای اتحادیه و تشکل اتحادیه‌ای را محصول کشورهای سوسیالیستی می‌دانند. آنان معتقدند که معلمان کارگر نیستند. درگیری‌های درون خود اتحادیه‌های کارگری نیز در این میان بی‌تأثیر نبود. در مقابل شوراهای محلی معلمان سیاست‌هایی را برای مقابله با این ریزش انتخاب کردند. به‌طور مثال در ایالت ژو اولا شمالی (North Jeolla Province) بازسازی حمایت دانش‌آموزان و والدین را در دستور کار قرار دادند و در عین حال با اقداماتی نظیر اعتراضات خیابانی، اعتصابات و... رزمندگی تشکل‌شان را بیشتر نمودند.^(۱۱)

تشکل‌های مستقل زنان کارکنان آموزش و پرورش

فرهنگ سنتی کره جنوبی فعالیت زنان را بیشتر به خانه‌داری محدود می‌کرد ولی بعد از دهه‌ی ۱۹۶۰ این رویکرد تغییر کرده است. در دهه‌ی هفتاد ۵۰ درصد نیروی کار مؤسسات اقتصادی را زنان تشکیل می‌دادند اما مؤسسات اداری سعی می‌کردند تا زنان مجرد را استخدام کنند و برای همین مهاجران کارگر، بخش بزرگی از نیروی کار را در کره جنوبی تشکیل می‌دهند اما با وجود این شرایط در دو دهه‌ی گذشته تغییر رویکردی برای کار زنان به وجود آمده است. فرهنگ سنتی کره جنوبی مخالف شرکت زنان در تظاهرات و اعتراضات کارگری است اما تفاوت دستمزد زنان با مردان و جداسازی محیط کار زنان و مردان، زنان را در دهه‌ی ۱۹۹۰ جذب مبارزات کارگری کرد. در این زمان زنان ۵۴ درصد حقوق مردان را دریافت می‌کردند. از لحاظ جداسازی نیز زنان مجبور بودند در رشته‌های غیر فنی همانند خط تولید و مونتاژ فعال شوند.^(۱۲)

به دنبال بحران اقتصادی ۱۹۹۷ آسیا و از بین رفتن بسیاری از مشاغل، بیشترین ضربه به زنان شاغل خورده شد، زنان کارگر، اتحادیه‌ی صنفی زنان کره (Korean Women's Trade Union) را در سال ۱۹۹۹ تشکیل دادند. این اتحادیه فعالیت‌اش را در رابطه با زنانی گذاشت که بر اثر اخراج‌ها پراکنده شده بودند و در بخش‌های متفاوت اقتصادی از تولید پوشاک تا تکنولوژی مشغول به کار بودند. رشد این اتحادیه، همراه با متشکل کردن زنان در بخش‌های غیررسمی و مشاغل موقت (منظور از غیررسمی یعنی بدون بیمه و مزایا است و موقت هم یعنی قرارداد دائم ندارد). بود، از جمله زنان شاغل در مدارس، کارکنان آزمایشگاه، کتابخانه، آشپزخانه و معلمان پیش‌دبستانی. در جریان گسترش فعالیت و مبارزات معلمان، کارکنان زن آموزش و پرورش کره جنوبی نیز تشکل‌های مستقل خود را تشکیل دادند.

برای مقابله با فرهنگ مردسالاری در کره جنوبی زنان اقدام به تأسیس فدراسیون خود نمودند. این فدراسیون از سال ۱۹۹۹ با ۳۸۰ پرسنل زن شروع کردند و در سال ۲۰۰۴ بیش از ۵۰۰۰ عضو داشتند. (ما در مقاله‌ی کره به جزئیات بیشتر این تشکل می‌پردازیم) یکی از مهم‌ترین دستاوردهای مبارزات فدراسیون اتحادیه‌های کارگری کره، حداقل دستمزد از ۳۶۰ دلار آمریکا در ماه در سال ۲۰۰۱ به ۶۳۰ دلار در ماه در سال ۲۰۰۴ بود. یکی از ویژگی‌های اتحادیه‌ی صنفی زنان کره در این است که جمع‌های کوچک

صنفي درست مي‌کنند و همکاران صنفی یک محیط کار جلسات آشنایی و تبادل تجربیات می‌گذارند و از طریق این جلسات خود را آموزش می‌دهند.^(۱۳) اکثر شکایات این اتحادیه‌ی صنفی زنان به ادارات کار به نفع زنان تمام می‌شود و مدیریت مجبور می‌شود انعطاف به خرج دهد و این مسأله سبب ترغیب زنان کارگر و معلم به عضویت در این اتحادیه می‌شود. پلیس به دفعات متعدد به دفتر این اتحادیه حمله برده است.^(۱۴)

مطالبات جنبش معلمان در کره جنوبی

مخالفت با تغییر محتوای کتب آموزشی

همگام با تغییر و تحولات در سیستم آموزشی کره، معلمان و کارکنان بخش دولتی و خصوصی برای دفاع از حقوق بنیادین خود اقدام به فعالیت و مبارزه نمودند. آن‌ها همچنین از افزایش هزینه‌های تحصیلات خصوصی و ماهیت ضد دموکراتیک دولت انتقاد می‌کنند. محتوای کتب درسی یکی دیگر از مطالباتی است که معلمان برای آن دست به اعتراض می‌زنند.

سال ۲۰۱۲ معلمان کره جنوبی به خیابان‌ها ریختند تا به طرح دولت برای تدوین کتاب واحد برای درس تاریخ اعتراض کنند. معلمان معترض با تهدید پیگرد قانونی روبرو شدند. هشتاد و چهار کارمند اتحادیه‌ی معلمان کره جنوبی توسط پلیس، برای بازجویی در خصوص برگزاری تظاهرات ضد دولتی، احضار شدند. یکی از این معلمان می‌گوید: «مخالفت با کتاب درسی جدید، بدون انتقاد از دولت امکان‌پذیر نیست. رژیم کنونی برای پیشبرد منافع خود این طرح را اجرا کرده است تا برای همیشه در قدرت بماند». دولت کره جنوبی معتقد است کتاب‌های تاریخی کنونی به سیاست‌های چپ گرایش دارند؛ در خصوص ایدئولوژی کره شمالی و مسئولیت این کشور را در آغاز جنگ کره، انکار می‌کنند.^(۱۵)

تست های استاندارد

همانند معلمان مکزیکی، مبارزه با انجام تست‌های استاندارد یکی دیگر از محورهای مبارزات معلمان کره جنوبی است. سیستم اطلاعات ملی آموزش و پرورش کره جنوبی که به (NEIS) معروف است، در سال ۲۰۰۳ سوابق همه دانش‌آموزان و معلمان در کشور را ثبت کرد. در سال ۲۰۰۸، آن را به وسیله‌ی تست‌های استاندارد بیشتر اصلاح کردند. بر مبنای نتایج این تست‌ها، نمرات هر دانش‌آموز درجه‌بندی می‌شود و به این ترتیب جایگاه دانش‌آموزان را در هر سطح از کلاس از پیش تعیین می‌کند.

اگر مدارس به خوبی از عهده‌ی این تست‌ها برآیند کمک مالی بیشتری دریافت می‌کنند، در غیر این صورت جریمه می‌شوند. این شیوه، فشار غیر قابل تحملی را هم بر معلمان و هم بر دانش‌آموزان وارد می‌کند. این تست‌ها یکی از عوامل رتبه‌بندی معلمان نیز محسوب می‌شود. تعداد زیادی از دانش‌آموزان به دلیل فشار ناشی از برگزاری این تست‌ها و جو رقابت منفی و شدید برای ورود به کالج اقدام به خودکشی کرده‌اند. یکی از معلمان در یک مقاله طولانی و روشنگرانه در مورد این سیستم، تست‌های استاندارد را با اسطوره‌های باستانی مقایسه کرد:

"پروکروستس قاتل زنجیره‌ای از یونان باستان بود که مسافران را با یک تخت آهنی واحد برای همه می‌سنجید. اگر پاهای مسافری بیش از حد بلند بود آن‌ها را قطعه قطعه می‌کرد، بدن شخصی را که بیش از حد کوتاه بود، با پتک خرد می‌کرد... سیستم اطلاعات ملی آموزش و پرورش (National Education Information System (NEIS)) "پروکروستس" دیجیتال است. این سیستم دانش‌آموزان (شهروندان آینده جهان) را به ربات‌های آینده تنزل می‌دهد. این تنزل مرییان، معلمان آزادی‌خواه به "بردگان یونانی" است که با کودکان به مدرسه می‌رفتند."

رهبران یکی از بخش‌های KTU درباره‌ی این تست‌ها چنین می‌گویند:

"این تست‌ها با هدف استاندارد کردن مدارس و دانش‌آموزان در سیستم رتبه‌بندی است و اثرات منفی روی انگیزه‌ی درونی دانش‌آموزان برای یادگیری و پیشرفت دارد و تأکید و تشویق بیش از حد رقابت برای ورود به دانشگاه و شوق تدریس خصوصی فوق برنامه است."

در سیستم قبلی به معلمان اجازه داده شده بود که از قضاوت حرفه‌ای خود برای این‌که آیا آزمون اجرا شود و کی اجرا شود، استفاده کنند. از سال ۲۰۰۸ اتحادیه‌ی آموزگاران کره جنوبی کمپین مقاومتی در مقابل این تست‌ها ایجاد کرد، معلمان از انجام این تست‌ها امتناع کردند. معلمان بسیاری به این خاطر اخراج شدند، دبیر کل اتحادیه‌ی معلمان نیز در اعتراض به این اخراج‌ها اعتصاب غذا کرد. به دنبال آن، اتحادیه‌ی معلمان کره جنوبی تظاهرات و اعتراضات خیابانی را همراه با دانش‌آموزان و خانواده‌هایشان در ۱۸ و ۱۹ اکتبر ۲۰۱۳ سازماندهی کردند. در روزهای اعلام شده هزاران معلم معترض علیه سیاست‌های لیبرالی دولت به خیابان‌ها ریختند و درباره‌ی ماهیت این تست‌ها روشنگری نموده و به دانش‌آموزان این آگاهی را دادند که ساختار قدرت در دنیایی که زندگی می‌کنند، چگونه است.

۲۷ اکتبر ۲۰۱۳ رهبر اتحادیه‌ی مستقل معلمان کره جنوبی دستگیر شد. هم‌زمان با این دستگیری، کارگران راه آهن علیه خصوصی‌سازی در سئول اعتصاب و تظاهرات کردند و بیش از ۱۳۰ نفر از کارگران دستگیر شدند. این اعتراضات توسط فدراسیون اتحادیه‌های کارگری سازماندهی شده بود که اتحادیه‌ی معلمان و کارگران آموزشی کره نیز عضو این فدراسیون می‌باشد. در این روز اتحادیه‌های کارگری و معلمان برای یک اعتصاب سراسری در ۲۸ دسامبر برنامه‌ریزی کردند. در این اعتصاب تعدادی از معلمان و کارگران اتحادیه، دستگیر و به زندان محکوم و عده‌ای نیز اخراج شدند. از این تاریخ اعتصابات و اعتراضات متعددی علیه خصوصی‌سازی بهداشت و آموزش توسط فدراسیون اتحادیه‌های کارگری برگزار شده است تا جایی که دولت به دنبال تصویب قوانین برای انحلال فدراسیون اتحادیه‌های کارگری است و سرانجام در سال توانسته دادگاه عالی را وادار به غیرقانونی کردن اتحادیه‌ی مستقل معلمان کره جنوبی نماید. در مقابل اعتراضات کارگری و معلمان نیز همچنان ادامه یافته است.

مطالبات صنفی

مطالبات صنفی مانند کاهش ساعات کار، افزایش حقوق و دستمزد و... از دیگر خواسته‌های معلمان است. کاهش بودجه‌ی بازنشستگی معلمان یکی دیگر از مسائلی است که اعضای هیأت مدیره‌ی اتحادیه معلمان و کارکنان آموزشی کره (KTU) اعتصابی را در این رابطه در ۲۴ آوریل ۲۰۰۸ برنامه‌ریزی کردند. این اتحادیه، دفاع از حقوق بازنشستگان را از جمله فعالیت‌های خود می‌داند.

مطالبات سیاسی

مبارزات معلمان کره جنوبی تنها به مسائل آموزشی و دفاع از حقوق صنفی معلمان شاغل و بازنشسته محدود نمی‌شود. در نوامبر ۲۰۰۹، در پی تظاهرات کره‌ای‌ها علیه دخالت کره جنوبی در جنگ عراق، ۷۴ نفر از اعضای اتحادیه‌ی معلمان و اتحادیه‌ی کارگران آموزش و پرورش کره برای شرکت در فعالیت‌های ضد دولتی مجازات شدند. ۱۸ نفر از این معلمان اخراج و بقیه نیز از خدمت تعلیق شدند. دلیل این احکام، نقض قوانین کره اعلام شد که معلمان را از اقدام جمعی و یا شرکت در اعتراضات سیاسی منع کرده است. اخراج معلمان فعال یکی از راه‌های مقابله دولت با این اعتراضات است درحالی که در گذشته فقط حقوق معلمان به علت شرکت در اعتراضات قطع می‌شد.

رهبران یکی از بخش‌های محلی KTEU می‌گویند ۱۳۴ نفر از معلمان کره جنوبی به دلیل فعالیت‌های سیاسی اخراج شدند. بسیاری از معلمان کره‌ای عضو (KTEU) اتحادیه‌ی کارگران آموزش و پرورش (Korean Teachers and Education Workers Union) به جرم عضویت در (DLP) حزب دموکراتیک کارگر اخراج می‌شوند؛ اتهامی که بسیاری از آن‌ها، آن را انکار می‌کنند.

یک مقام دولتی گفت: "نقض قانون ممنوعیت فعالیت سیاسی، مانند عضویت در حزب و پرداخت حق عضویت حزب، منجر به از دست دادن رتبه‌ی شغلی می‌شود. (در واقع این معلمان به نوعی ستاره‌دار می‌شوند). رهبران KTEU می‌گویند که از زمان دولت قبل و از سال ۲۰۰۸، وضعیت بسیار بدتر شده است. دولت‌ها با ایجاد یک فضای ارعاب و تهدید سعی در بایکوت معلمان مبارز از سوی همکارانشان دارند اما معلمان همچنان علیه سیاست‌های دولت و بیانیه‌های اضطرابی آن فعالیت می‌کنند.

دولت کره، راه‌های ابتکاری! هم برای مقابله با معلمان معترض دارد. طرح‌هایی که هزینه‌های بسیار هم دارد. یکی از این طرح‌های ابتکاری استفاده از ربات‌ها به جای معلم است. رباتی به نام Engkey توسط طراحان انستیتو علوم و تکنولوژی کره جنوبی طراحی شده است تا در نقش معلم زبان انگلیسی در دوره‌ی ابتدایی کار کند. هم‌اکنون ۲۹ ربات معلم در ۲۱ مدرسه‌ی مختلف کار تدریس به دانش‌آموزان را برعهده دارند. قد آن‌ها حدود یک متر است. سر از یک نمایشگر تشکیل شده که تصویر یک معلم مجازی را نمایش می‌دهد. این ربات می‌تواند به کمک چرخ‌هایی که در زیر آن تعبیه شده به راحتی در اطراف کلاس حرکت کرده و با دانش‌آموزان صحبت کند. در کنار مکالمه و آموزش زبان انگلیسی می‌تواند شعرهای آموزش الفبای زبان انگلیسی را برای دانش‌آموزان بخواند و متناسب با موسیقی، بازوها و سر خود را تکان دهد. طراحی آن هم به گونه‌ای است که برای دانش‌آموزان ابتدایی جذاب باشد. در واقع این ربات به صورت بی‌سیم از راه دور کنترل می‌شود. هر ربات را یک معلم زبان انگلیسی در کشور فیلیپین کنترل می‌کند.

یکی از دلایلی که دولت عنوان کرده برای ساخت این ربات‌ها این بوده که بتوان به معلم‌های خوب زبان انگلیسی که دستمزد بالایی هم ندارند از راه دور دسترسی داشت. کره جنوبی از نظر زیر ساخت‌های اینترنت یکی از بهترین کشورها در جهان است و حالا این توانایی را دارد که از معلم‌هایی در کشورهای دیگر برای آموزش استفاده کند حتی سنسورهایی در محل تدریس معلم‌های واقعی در فیلیپین تعبیه شده که حرکات صورت آن‌ها را به معلم مجازی در نمایشگر ربات منتقل می‌کند. به این صورت دانش‌آموزان کره‌ای هم معلم خوب دارند و هم از نظر هزینه، کار مقرون به صرفه‌تر می‌شود. پیاده‌سازی این برنامه آموزشی حدود ۱/۴ میلیون دلار برای دولت کره، هزینه در برداشته است اما به نظر می‌رسد که دولت کره هم از به کارگیری این ربات راضی بوده و معتقد است با این جایگزینی بسیاری از مشکلات جانبی هم حل می‌شود به خصوص می‌توان از این ربات‌ها برای آموزش در روستاها و نقاط دور افتاده استفاده کرد که امکان رفتن معلم‌ها به آن‌جا وجود ندارد.

احتمالاً "مشکلات جانبی" برای دولت عبارت است از وجود معلمان متشکل و آگاه و معترض!؟

کره جنوبی یکی از متحدان اصلی غرب است و بانک جهانی این کشور را تحت این عنوان می‌ستاید که یکی از بهترین کشورها برای تجارت آسان است. سادگی امر تجارت به مفهوم تأمین سود کلان برای شرکت‌ها و نهادهای مالی بین‌المللی و داخلی است که به خاطر تداوم این سود حقوق دموکراتیک شهروندان و معلمان آن مورد حمله قرار می‌گیرد. ثروت عمومی جامعه در خدمت این سرمایه‌گذاران قرار می‌گیرد و کارگران، معلمان و زحمتکش‌ان این کشور باید بهای این غارت ثروت‌شان را پردازند اما مردم کره- جنوبی، کارگران، معلمان آگاه و مبارز تن به این سرنوشت نداده و نخواهند داد و در این راه از حمایت معلمان، کارگران و تشکلهای مستقل آنان در سراسر دنیا برخوردار بوده و خواهند بود. همبستگی بین‌المللی و تشکلهای سراسری می‌تواند در این راستا راه‌گشا باشد.

منابع و زیرنویس‌ها:

(۱) به بخش‌هایی از متن مصاحبه سایت روش تدریس با پروفسور پارک توجه کنید:
من جین هوان پارک هستم از کشور کره جنوبی من استاد دانشگاه سانگ کیون کوآن Sung Kyun Kwan کره جنوبی هستم و تخصص من فلسفه‌ی آموزش و پرورش و آموزش کودکان است... آموزش ابتدایی در کره، اجباری است و به میزان ۹۹ درصد رایگان است.

- لطفاً از جایگاه اجتماعی معلمان در کشور کره جنوبی بگویید.

اول از همه بگویم که حقوق معلمان کره‌ای بهترین دستمزدها در کشور ماست و از این لحاظ ما دومین کشور جهان هستیم. این یک حقوق بسیار بالا است و از لحاظ جایگاه اجتماعی معلمی یک شغل بسیار سطح بالاست. چون شغل معلمی در سنت مردم جایگاه بسیار مثبت و بالایی دارد. دانش‌آموزان بسیار به معلمان احترام می‌گذارند و این از سنت‌های کره‌ای است... مدارس توسط دولت‌های محلی اداره می‌شود اما بودجه‌ی آن‌ها به‌طور یکسان از وزارتخانه تعیین و ابلاغ می‌شود. سطح زندگی مردم به‌طور کلی بالا است و حقوق معلمان در بدو استخدام معادل ۲۵۰۰ دلار آمریکا است.

- معلمان در کشور کره با چه فرایندی انتخاب می‌شوند؟ آیا هرکسی می‌تواند معلم بشود؟

چون جایگاه اجتماعی و حقوق معلمان خیلی بالاست. شغل معلمی آرزو و شغل مورد علاقه‌ی بسیاری از دانش‌آموزان کره‌ای است. معلم شدن بسیار سخت است. شبیه به قاضی شدن حتی خیلی سخت‌تر از آن. چهار سال دوره‌ی تربیت معلم آن‌ها باید تمام آزمون‌های محدودکننده را با موفقیت بگذرانند و این خیلی سخت است. معمولاً سه سال طول می‌کشد تا آن‌ها برای این امتحانات آماده شوند.

(۲) در سال ۱۳۹۲ میلادی سرزمینی به نام چوسان تأسیس شد. اولین فرمانروایان چوسان برای مقابله با نفوذ آیین بودایی در دوران گوریا از آیین کنفوسیوس به عنوان فلسفه هدایت خویش حمایت می‌کردند. هم‌زمان با شکست چین در جنگ با ژاپن در سال‌های ۱۸۹۴-۱۸۹۵، زمینه‌های مؤثر در برنامه‌ریزی و پاک‌سازی زبانی و نفوذ چینی در فرهنگ و زبان کره‌ای رو به زوال گذاشت. تا آن‌زمان، هنگول، که به دلیل ادامه و افزایش نفوذ چینی ابزار نوشتاری ناتوانی بیش نبود، در نوشتن کره‌ای کاربرد چندانی نداشت و ادبیات کره‌ای و کتب و اسناد، اعم از دولتی و شخصی، بیشتر به چینی نوشته می‌شد. پس از شکست چین، مردم کره به الفبای هنگول و منابع بومی خود روی آوردند و به استقلال ادبی دست یافتند. در دوران اشغال کره توسط ژاپن از سال ۱۸۹۵ تا ۱۹۴۵ زبان کره‌ای در این کشور ممنوع شده بود و در حال حاضر زبان هانگوک یا همان زبان کره‌ای زبان رسمی دو کشور کره شمالی و کره جنوبی است. گرچه با هم تفاوت‌هایی دارند چون زبان کره جنوبی با تسلط آمریکا بر این کشور و ورود زبان آمریکایی در زبان کره‌ای؛ زبان این دو کره را از هم متمایز ساخته است.

<http://persianacademy.ir/UserFiles/File/NF/10/NF-10-05.pdf>

(۳) https://en.wikipedia.org/wiki/Category:Private_schools_in_South_Korea

(۴) <http://www.eera-ecer.de/ecer-programmes/conference/21/contribution/38964>

(۵) <http://eng.kfta.or.kr>

(۶) <http://english.kfta.or.kr/structure.asp>

(۷) http://english.kfta.or.kr/structure_s.asp

<http://faculty.fordham.edu/aleman/KoreanStudies.pdf>

(۹)

Korea Briefing: Toward Reunification By David R. McCann 79

https://books.google.ca/books?id=tp9DA0dzroAC&pg=PA79&lpg=PA79&dq=the+Korea+Federation+of+Teacher%E2%80%99s+Associations+membership+Women%27s&source=bl&ots=gWxJ5qbyXy&sig=ic6618CLKu4G4_MN_NZWkq7D7qk&hl=en&sa=X&ved=0ahUKEwi3zsHzpvjOAhWht4KHUBADKIQ6AEIOTAD#v=onepage&q=the%20Korea%20Federation%20of%20Teacher%E2%80%99s%20Associations%20membership%20Women%27s&f=false

رجوع شود به دیدبان حقوق بشر و انتقادش به دولت آمریکا چون اعتراضات کارگری در سال ۱۹۹۰ بیش از صد هزار نفر در مقابل ساختمان اطلاعات آمریکا در سئول تظاهرات کردند.

https://www.hrw.org/reports/1990/WR90/ASIA.BOU-10.htm#P655_145967

<http://english.donga.com/List/3/all/26/248669/1> (۱۰)

(۱۱) شارون بارو، دبیرکل ITUC، درمورد این اقدام کره جنوبی گفت: این یک تصمیم نابجا و برآمده از یک سیستم مدیریتی غلط است که حق طبیعی افراد برای عضویت در اتحادیه‌ها را زیر پا می‌گذارد. این، یک تخلف واضح از قطعنامه‌های سازمان جهانی کار مبنی بر بلامانع بودن عضویت همه‌ی افراد متخصص یک رده‌ی شغلی شامل اخراجی‌ها و بازنشستگان در بدنه‌ی اتحادیه‌های صنفی است و این اصلاً جای تعجب ندارد که کره در پایین‌ترین رده‌های جدول شاخص جهانی رعایت حقوق کارگران و اصناف قرار دارد.

منبع: وب‌سایت رسمی کنفدراسیون جهانی اتحادیه‌های صنفی (ITUC)

<http://biel.info/%D8%A7%D8%AA%D8%AD%D8%A7%D8%AF%DB%8C%D9%87-%D9%85%D8%B9%D9%84%D9%85%D8%A7%D9%86-%DA%A9%D8%B1%D9%87-%D8%BA%DB%8C%D8%B1%D9%82%D8%A7%D9%86%D9%88%D9%86%DB%8C-%D8%A7%D8%B9%D9%84%D8%A7%D9%85-%D8%B4%D8%AF>

http://www.koreatimes.co.kr/www/news/nation/2008/02/113_19811.html (۱۲)

(۱۳)

<http://scholarlycommons.law.northwestern.edu/cgi/viewcontent.cgi?article=1683&context=njilb>

(۱۴)

Building Feminist Movements and Organizations: Global Perspectives / edited by Lydia Alpizar Durán, Noël D. Payne

https://books.google.ca/books?id=ZeYooc-sNcAC&pg=PA157&lpg=PA157&dq=Korean+++Womens%E2%80%99+++Trade+Union+2001&source=bl&ots=GrmAUh-WGf&sig=-OmQmrrjkiseuEWVvfQgeMtHkvQ&hl=en&sa=X&ved=0ahUKEwj5Ifgq_jOAhVFKCYKHaNQAtQQ6AEIHjAA#v=onepage&q=Korean%20%20Womens%E2%80%99%20%20%20Trade%20Union%202001&f=false

http://www.ituc-csi.org/IMG/pdf/korea_tpr_final.pdf

(۱۵)

<http://www.farhangiannews.ir/view-27953.html>

(۱۶)

ربات معلم در کلاس های درس زبان انگلیسی - کره جنوبی